

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 4237/2022
09.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, др Илије Зиндовића, Драгане Бољевић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Димић адвокат из ..., против туженог „ОТР Lizing“ ДОО са седиштем у Новом Београду, чији је пуномоћник Јелена Павловић адвокат из ..., ради поништаја решења о привременом удаљењу са рада и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3842/21 од 12.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3842/21 од 12.01.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3842/21 од 12.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 587/19 од 08.03.2021. године која је исправљена решењем тог суда П1 587/19 од 18.05.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено решење правног претходника туженог заведено под бројем .. од 10.01.2014. године којим је тужилац привремено удаљен са рада. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде штете у висини разлике зараде исплати тужиоцу новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на износе из става другог изреке у корист тужиоца на рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала за Град Београд уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, на рачун Републичког фонда за здравствено осигурање - Филијала за Град Београд уплати припадајуће доприносе за здравствено осигурање и на рачун Националне службе за запошљавање - Филијала за Град Београд уплати припадајуће доприносе за случај незапослености. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка и обавезан тужени да по том основу исплати тужиоцу укупан износ од 288.340,00 динара у року од осам дана од дана правноснажности пресуде. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова

поступка преко досуђеног а до траженог износа од 309.000,00 динара, и то за износ од 20.660,00 динара. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка у укупном износу од 162.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3842/21 од 12.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 587/19 од 08.03.2021. године, исправљена решењем истог суда П1 587/19 од 18.05.2021. године, у првом, другом, трећем, четвртном и шестом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба туженог изјављена против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 587/19 од 08.03.2021. године, исправљене решењем истог суда П1 587/19 од 18.05.2021. године, у погледу одлуке садржане у петом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је усвојен тужбени захтев и поништено решење туженог број .. од 10.01.2014. године којим је тужилац привремено удаљен са рада, са образложењем да је наведено решење супротно члану 192. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ... 32/13) јер га је донело неовлашћено лице. Тужени је, применом члана 169. тог закона, обавезан и да тужиоцу надокнади штету у висини разлике између исплаћене (умањене) зараде и припадајуће зараде у периоду од јануара до марта 2014. године, и да на досуђене износе у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање.

Тужени предлаже да се дозволи одлучивање о његовој посебној ревизији ради разматрања правног питања од општег интереса - поступања адвоката у границама пуномоћја које је издало овлашћено лице.

По оцени Врховног касационог суда, овако дефинисано правно питање не завређује да се у овом спору дозволи одлучивање о посебној ревизији. Није спорно да је одредбом члана 192. став 1. тачка 1. Закона о раду, важећег у време када је донето решење о привременом удаљењу тужиоца са рада, било прописано да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа у правном лицу одлучује директор (изворно овлашћење одлучивања) - у овом случају председник извршног одбора туженог (оснивачким актом туженог није предвиђен директор као орган привредног друштва), или запослени кога он овласти (изведено овлашћење одлучивања). Означена норма је јасна и не захтева посебно тумачење, па ни системско тумачење на којем инстистира ревидент. Следствено томе, председник извршног одбора туженог је своје изворно овлашћење одлучивања о правима, обавезама и одговорностима из радног односа могао пренети на друго лице, али је оно морало имати статус запосленог. То произлази како из наведене законске одредбе, тако и из члана 14. тачка 4. основног оснивачког акта туженог којим је предвиђено да председник или члан извршног одбора може овластити другог запосленог у друштву да у случају одсутности или спречености извршава његове обавезе у извршном одбору. У конкретном случају, председник извршног одбора туженог је писаним овлашћењем од 24.12.2013. године овластио адвоката да може донети решење о привременом удаљењу тужиоца са рада, што то решење чини незаконитим јер је овлашћење за његово доношење, супротно члану 192.

став 1. тачка 1. Закона о раду и општем акту туженог, пренето на лице које није имало статус запосленог.

Не постоји потреба да се о посебној ревизији туженог одлучује ни у погледу одлуке о тужбеном захтеву за накнаду штете, без обзира на тачност навода ревидента да одлука о праву тужиоца на накнаду штете није могла бити донета применом члана 169. Закона о раду јер за примену тог члана у овом случају нису били испуњени услови прописани том одредбом. Међутим, тужиоцу ово право припада на основу члана 164. наведеног закона јер је незаконитом одлуком туженог о привременом удаљењу са рада он био онемогућен да ради и остварује зараду у износу која би му била исплаћена да није дошло до удаљења. На досуђену разлику зараде тужени је дужан да, сагласно члановима 2. и 6. став 1. тачка 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености.

Спор за поништај решења о привременом удаљењу са рада и накнаду штете проузроковане незаконитом одлуком послодавца је спор из радног односа, на који се примењују и посебне одредбе чланова 436-441 ЗПП. Према одредби члана 441. тог закона, ревизија је увек дозвољена само у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Та одредба се у овом спору не може применити, а вредност предмета спора означена у тужби и ревизији износом од 10.000,00 динара и износ досуђене накнаде штете је евидентно нижи од вредности која је по члану 403. став 3. ЗПП меродавна за дозвољеност ревизије.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом, а на основу чланова 410. став 2. тачка 5. и члана 413. истог закона, као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић